

عنوان مقاله:

دیپلماسی علمی و فناوری و قدرت ملی: مطالعه ی موردی آسیای مرکزی و قفقاز

محل انتشار:

دوفصلنامه سیاست و روابط بین الملل، دوره 2، شماره 3 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

امیر هوشنگ میرکوشش - استادیار دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد سمنان واحد شاهرود

خلاصه مقاله:

دیپلماسی علمی و فناوری از عناصر دیپلماسی عمومی است. دیپلماسی عمومی، ارتباط با جوامع خارجی به منظور دستیابی به اهداف سیاست خارجی است. قدرت ملی، مجموع توانایی هایی است که به یک کشور امکان می دهد، اهداف ملی خود را در مناسبات بین المللی پیش ببرد. تولید ناخالص ملی یک کشور از قدرت اقتصادی سرچشمه می گیرد که آن نیز در جای خود از پیشرفت علمی و فناوری آن کشور ناشی می شود. قدرت درمعنای جدید آن دیگر صرفاً نظامی نیست و افزایش وزن قدرت جامعه نسبت به قدرت مجموعه ی دولت و حاکمیت است. پرسش اصلی این مقاله این است که دیپلماسی علمی و فناوری چه تاثیری بر افزایش قدرت ملی ایران- به طور کلی- و افزایش نقش ایران در آسیای مرکزی و قفقاز -به طور خاص- دارد علم و فناوری، سهم عمده ای در سیاست خارجی کشورهای مختلف برای حضور در عرصه های فراملی دارد. به طور کلی، علم و فناوری و به طور خاص، دیپلماسی علمی و فناوری از مولفه هایی است که توانایی و قابلیت تامین منافع ملی، قدرت ملی و امنیت ملی را در هر شرایطی داراست و به عنوان مولفه ی مهمی در قدرت نرم کشورها محسوب می شود. دیپلماسی علمی و فناوری می تواند به عنوان ابزاری در رسیدن به اهداف و منافع ملی و نیز افزایش قدرت ملی به کار رود. با توجه به ظرفیت های علمی و فناوری، ایران می تواند در جهت پیشبرد اهداف سیاست خارجی و تامین منافع ملی در کشور های آسیای مرکزی و قفقاز برنامه ریزی و هدف گذاری نماید و از این طریق نقش و نفوذ منطقه ای خود در این منطقه را ارتقا دهد. روش پژوهش مقاله با رویکردی کثرت گرا، روش پژوهش کیفی است. روش تجزیه و تحلیل اطلاعات به صورت تبیینی - تحلیلی است.

کلمات کلیدی:

دیپلماسی عمومی، دیپلماسی علمی و فناوری، رشد اقتصادی، قدرت ملی، آسیای مرکزی و قفقاز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1021081>

